

Dosarul nr. 2ra-1440/19

Prima instanță - (Judecătoria Bălți, sediul central) A. Donos

Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) A. Corcenco, G. Scutelnic, D. Corolevschi

ÎNCHEIERE

4 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Andrei Smîntîna,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie
Claichnet împotriva lui Andrei Smîntîna, intervenienți accesorii Lilia Claichnet și
Marina Smîntîna, cu privire la repararea prejudiciului material și moral,
împotriva deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă :

La 28 iulie 2016, Anatolie Claichnet a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Andrei Smîntîna, prin care a solicitat încasarea de la pârât a sumei de
20 077,48 de lei cu titlu de prejudiciu material, 10 000 de lei cu titlu de prejudiciu
moral, 602 lei cheltuieli de judecată pentru taxa de stat, 1 080 de lei și 30,40 de lei
cheltuieli pentru efectuarea expertizei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că conform situației din 24 aprilie
2016, în urma scurgerilor de apă din apartamentul nr. 9 din str. Krîlov, 2, mun.
Bălți, proprietarul cărui este Andrei Smîntîna, a fost inundat apartamentul nr. 7, str.
Krîlov, situat cu un etaj mai jos.

Conform raportului de expertiză nr. 0380464 din 25 mai 2016, prejudiciul
material a fost estimat în sumă de 20 077,48 de lei.

La 8 iunie 2016 reclamantul a somat în scris pârâtul despre prejudiciul cauzat,
însă cererea sa a rămas nesoluționată.

Prin încheierea protocolară din 5 decembrie 2017 a Judecătoriei Bălți, sediul
central, în calitate de intervenienți accesorii, în proces s-au atras Lilia Claichnet și
Marina Smîntîna.

Prin hotărârea din 3 iulie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul central, s-a admis
parțial cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Claichnet împotriva lui
Andrei Smîntîna, intervenienți accesorii Lilia Claichnet și Marina Smîntîna, cu
privire la repararea prejudiciului material și moral.

S-a încasat de la Andrei Smîntîna în beneficiul lui Anatolie Claichnet, suma de 20 077,48 de lei cu titlu de prejudiciu material și cheltuielile de judecată în sumă de 1 712,72 de lei.

În rest, pretențiile cu privire la repararea prejudiciului moral, s-au respins ca neîntemeiate.

Instanța de fond și-a întemeiat soluția în baza prevederilor art. 315 alin. (6) art. 1398 alin. (1) și art. 1413 din Codul civil.

În acest sens, prima instanță a constatat că, reclamantul Anatolie Claichnet este proprietarul apartamentului nr.7 din str. Krîlov 2, mun. Bălți, iar pârâtul Andrei Smîntîna este proprietarul apartamentului nr.9 din str. Krîlov 2, mun. Bălți.

La 23 aprilie 2016 apartamentul reclamantului a fost inundat din apartamentul nr. 9, str. Krîlov 2, mun. Bălți, care aparține pârâtului Andrei Smîntîna.

Pe faptul inundării apartamentului, la 24 aprilie 2016 reclamantul a sesizat prin plângere Inspectoratul de Politie Bălți.

Prin încheierea Inspectoratului de Politie Bălți din 24 aprilie 2016 s-a constatat că inundația s-a produs de la țeava de conducere a apei din apartamentul nr. 9 al cărui proprietar este Andrei Smîntîna.

Conform raportului de expertiză nr. 0380464 din 25 mai 2016, expertiza fiind petrecută cu participarea reclamantului și a pârâtului, prejudiciul material cauzat în urma inundației apartamentului nr.7 din str. Krîlov 2, mun. Bălți, constituie 20 077,48 de lei.

Astfel, instanța a conchis că în urma acțiunilor vinovate ale pârâtului, prin inundarea apartamentului reclamantului i-a fost cauzat un prejudiciu material. Iar, vina pârâtului în producerea inundației se manifestă prin neglijența față de proprietatea sa, fiind ignorate prevederile art. 315 alin. (6) din Codul civil, potrivit cărora proprietarul este obligat să îngrijească și să întrețină bunul ce-i aparține dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

La 27 iulie 2018 Andrei Smîntîna a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de Andrei Smîntîna și s-a menținut hotărârea din 3 iulie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul central.

La 31 mai 2019, prin intermediul oficiului poștal (vol. II, f.d. 30), Andrei Smîntîna a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu soluția instanțelor inferioare de judecată, invocând că este neîntemeiată și emisă cu încălcarea normelor de drept material.

Consideră că instanțele de judecată în mod eronat au admis cererea de chemare în judecată privind repararea prejudiciului material, în circumstanțele în care nu a fost constatată vinovăția în baza unui act de constatare a inundației emis de către un organ competent.

La fel, consideră că instanțele de judecată au interpretat eronat prevederile art. 315 alin. (6) din Codul civil și au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, și anume art. 1413 din Codul civil.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost recepționată de Andrei Smîntîna la 16 aprilie 2019 (vol. II, f.d. 18), respectiv, recursul declarat la 31 mai 2019, este în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Andrei Smîntîna, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Andrei Smîntîna.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari